

[Undervisningsministeren]

ge, der ligger i bundetheden i det – eller at udskyde enhver forbedring til 1. august 1983. Et mellemtidspunkt gives nemlig ikke. Jeg har altså valgt at lægge det frem, og hvis folketinget finder det fuldstændig uacceptabelt, at jeg har valgt at gøre det, så har folketinget sin gode og frie ret til at sige: vi vil ikke vedtage det. Så bliver alternativet 1983. Jeg finder personligt, at det er så overordentlig væsentligt at komme i gang til august 1982, at jeg har valgt denne fremgangsmåde.

Af samme grund er jeg også meget taknemlig for de bemærkninger, der kom fra det radikale venstre, fru Lone Dybkjær, som sluttede med at sige, at hovedholdningen må være, at vi skal nå frem til et resultat, der har virkning fra august 1982. Det er et synspunkt, jeg ganske deler.

Hr. Chr. Christensen gav udtryk for, at regeringens forslag er skuffende, fordi det kun omfatter støtte til dem, der i forvejen er stipendieberettigede. Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at jeg finder, der er tre hovedproblemer i studiestøtten, og jeg vil godt føje til, at hr. Chr. Christensen har ret i sin vurdering, når han mener at vide, at jeg synes, der burde have været mere med. Jeg ville gerne have gjort noget ved alle disse tre hovedproblemer, som jeg opfatter som værende de statsgaranterede banklån, forældreafhængigheden og stipendiestørrelsen. Rammen var altså disse 700 mill. kr.

Vi kan godt – som hr. Tinning var inde på det – tage en stor politisk diskussion om ændret økonomisk politik, ændret forsvarspolitik, og der var også et par andre ting, der sådan lige skulle ændres undervejs. Jeg finder ikke, at en behandling af uddannelsesstøtteforslaget er stedet til at føre den diskussion.

Rammen var disse 700 mill. kr. Man må sige, at både stipendiestørrelsen, forældreafhængigheden og låneproblemet er så store, at det var et valg mellem disse ting. Det kan ikke nytte noget at sprede pengene ud på alle tre formål, for så ville det ikke rigtig blive nogen hjælp på nogen af de tre problemområder. Man kan, og det accepterer jeg fuldt ud, have forskelligt syn på, hvad man skal prioritere højest. Jeg er altså kommet til den opfattelse, at lånene er det alvorligste problem. Det er ikke på nogen måde en forklejning af de andre problemer inden for dette område, men jeg har altså vurderet, at lånene

med disse 16 pct., som vel er det normale for statsgaranterede banklån, repræsenterede et så alvorligt problem, at det måtte være dér, vi startede. Jeg ser meget gerne, at vi i næste trin af en forbedring af uddannelsesstøtten også kan gøre noget ved de andre problemer, men det har altså ikke været muligt inden for de nugældende rammer og muligheder.

Hr. Chr. Christensen erkendte mangelen på økonomiske beregninger i bemærkningerne til kristeligt folkepartis eget forslag. Jeg tror ikke, hr. Chr. Christensen var til stede, da jeg havde mit første indlæg. Derfor skal jeg sige, at de beregninger har Statens Uddannelsesstøtte foretaget på de præmisser, at 36.000 kr. er en maksimal årlig ydelse. Så vil udgiften blive 4 mia kr. Herfra skal fradrages 1.300 mill. kr., som anvendes til stipendier i dag. Det vil sige, at nettoudgiften bliver 2,7 mia kr. Jeg vil sige, at inden for de størrelsesordener kunne jeg også efter de kriterier, der ligger i mit forslag, have lavet et væsentlig bedre uddannelsesstøtteforslag end det, regeringen har lagt frem her i dag. Det er overordentlig store penge, og der er ikke anvist nogen model til, hvorfra de skal tages. Det er en af baggrundene for regeringens afvisning.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg vil gerne her i anden omgang komme med en bemærkning til fru Eva Møller, som nu er begyndt at bruge næsten bibelske citater. Den, som har meget, skal mere gives, sagde fru Eva Møller. Jeg forstod, at det var noget af det, som fru Eva Møller gerne ville virke for blev ændret. En af de bedste veje til at ændre det er at afskaffe fradragene på selvangivelserne. Dermed ville man i virkeligheden nå frem til, kan man sige, en meget mere rimelig baggrund for at vurdere, hvem der i virkeligheden skal have de penge fra uddannelsesstøtten, som der er tale om.

En af de helt store anker, man har med hensyn til uddannelsesstøtte og forældreafhængighed, er netop, at man kan fradrage store rentebeløb skattemæssigt og dermed opnå at få en række sociale ydelser, som bruttoindkomsten ellers ikke berettiger til. Jeg vil gerne spørge fru Eva Møller, om man skal tage hendes bemærkninger som et udtryk for, at det konservative folkeparti nu vil tage konsekvensen af disse udtalelser og væ-